

ସାହିତ୍ୟ ଦିର୍ଘଣ

ମରୁତ୍ଥର

ସୁଦର୍ଶନ ମହାପାତ୍ର

କରୁଥିଲା ଯେ ସେ ଗୋଟିଏ ଯତଣା ଦୟା ସରୋତେର ଭାସୁଦ୍ଧି । ହାତଗୋଡ଼ ଛାଗୁଛି, ବସାହାର ପାଲଟି ଯାଇଛି ।

ତାଳା ପଢିନୟବା ସୁଜୁମାର ବାବୁଙ୍କ ସୁତକେଶକୁ ଉଠାଇ ଆଣି ଖୋଲିଲା ସୁଶାନ୍ତ ହାଲେ ପୁରୁଣା ପଞ୍ଜାବୀ, ରୁଥ ବସ, ପେଣ୍ଟ, ଗାମୁହା ଖଣ୍ଡ ଏବଂ ବୟସ ଜୀ ପାଇଁ ଉଦ୍‌ଦିଷ୍ଟ ବଜଳା ଭାଷାର କାହାଁ...!!!

ନିରୁପାୟ ହୋଇ ଦ୍ୱାଶା ଉନ୍ନତ କରି ବସି ପଢିଲା ସୁଶାନ୍ତ । ବାବୁ ନେଇ କିଛି ଆଲୋଚନା ହେଉଥିଲା ବୋଲି ସୁଶାନ୍ତ କୁଣ୍ଡ ପାରୁଥିଲା । ସୁଜୁମାର ବାବୁ ଚାଙ୍ଗାକିତ ତା' ହାତରୁ ନେଇ ତାକୁ ବାହାରେ ବସିବାକୁ କହିଲେ । ଏତେ କମ ଗଜାରୁ ଅପିତର ଲାଜେ ରାଜି ହେବେନି ବୋଲି ଆଶଙ୍କା ମନରେ ଥିଲା ସୁଶାନ୍ତ । ହେଲେ ଡାନ୍ତର ଭିତରୁ ହସହସ ମୁହଁରେ ବାହାରିଲେ ସୁଜୁମାର ବାବୁ ।

- 'ଆହା, ମୋର ଜଣେ ବନ୍ଧୁ ରେଲିଥେରେ ଉଚ୍ଚ ପଦବୀରେ ଅଛନ୍ତି । ସେ ଡାନ୍ତରେ ଭାଇ ହୋଇଗଲେ ଆଶଙ୍କା ନିଅନ୍ତି । ଏଣେ ଦୂର ପାଇଁ ହେଲେ ବସିବାକୁ କରିବାର ପାଇଁ ଏବଂ ତାକୁ ପ୍ରବୋଧନା ଦେଇଥିଲେ ।

ଏବେ କିମ୍ବା ମୁହଁରେ ରାଜି ହୋଇଗଲେ ଆଶଙ୍କା ନିଅନ୍ତି । ଏବେ -

'ମୁଁ ଦୁଃଖ । ଗୋଟିଏ ଜରୁଗା କାମରେ ବାବୁ ନାହାଁ । 'ହସି ହସି ଧାତକୁ ପଢିଲା ନାହାଁ । ମୋ ନାହାଁ ।

ଏବେ କିମ୍ବା ମୁହଁରେ ରାଜି ହୋଇଗଲେ ଆଶଙ୍କା ନିଅନ୍ତି ।

